

Rukouskammioista

Mitä tapahtuu tämän päivän kristittyjen nuorten miesten rukouskammioissa? Siis niissä hiljaisissa, yksityisissä sopissa, joissa saa olla rauhassa maailman hulinalta ja toisten ihmisten katseilta? Niissä tietysti hoidetaan suhteita ylöspäin, hiljennytään kuuntelemaan Elämän Sanaa ja vastataan Jumalan puhutteluun huokaillen huolet ja kantaen kiitokset Isälle Pojan kautta Pyhässä Hengessä.

Muutamit työvuodet kristittyjen opiskelevien ja nuorten aikuisten miesten parissa ovat kuitenkin paljastaneet myös toisenlaisen todellisuuden rukouskammioista, opiskelija-soluista ja työnurkkauksista. Räjähdyksmäisen nopeasti kehittyneet tiedonsiirtoverkot ja -välineet ovat tuoneet yksityisten kammioiden kuvaruutujen ulottuville koko maailman. Hyvässä ja pahassa.

Mitä siis tapahtuu, kun yhdistetään lähes täydellinen yksityisyys internetin rajattomiin ja rajoittamattomiin resursseihin ja lisätään pakettiin vielä seksuaalisesti aktiivisessa kehitysvaiheessa oleva kristitty nuorukainen? Syntyy sitkeä ja hankala riippuvuus joka voi kestää vuosia. Kristittyjen miesten pornoriippuvuudesta vaietaan, vaikka kysymys on tutkimustenkin mukaan sangen suuresta joukosta. Yritän tässä kirjoituksessa hahmottaa näkemäni pohjalta tämän riippuvuuden lainalaisuuksia. En käsittele ongelmaa psykologian asiantuntijana vaan pastorina ja käytännön sielunhoitajana.

“Minä olen yksin ja ainoa”

Jokainen kristitty mies joka on vuorisaarnasta lukenut Jeesuksen selityksen kuudenteen käskyyn (Matt 5:27-30), tietää, että pornografisen materiaalin etsiminen, katsominen ja käyttäminen on syntiä – sydämen aviorikos Jumalan edessä. Jeesuksen sanat ovat yksiselitteiset: *“Teille on opetettu tämä käsky: 'Älä tee aviorikosta (kr. porneia).’ Mutta minä sanon teille: jokainen, joka **katsoo naista niin, että alkaa himoita häntä, on sydämessään jo tehnyt aviorikoksen hänen kanssaan.**”* Mies tietää käyttävänsä väärin Jumalan hänelle antamaa seksuaalisuuden lahjaa, hän tietää menettelevänsä väärin kuvaruudulta himoitsemiansa naisia kohtaan ja hän tietää menettelevänsä väärin tulevaa - tai jo olemassaolevaa - aviopuolisoaan kohtaan.

Toisaalta, kun kukaan muu ei asiasta internetin suoman - ainakin näennäisen - yksityisyyden vuoksi pääse tietämään, toiminta voi jatkua pitkään kristityn ulkokuoren tahraantumatta mitenkään. Kaikkia asian tiimoilta tapaamiani miehiä onkin yhdistänyt yksi piirre: Jokainen ajattelee olevansa ainoa kristitty, joka kamppailee niin häpeällisten himojen kanssa pääsemättä lopullisesti voitolle. Tämä tarkoittaa myös, että nämä miehet kantavat usein valtavaa, suorastaan musertavaa, syyllisyyden taakkaa mukanaan. Häpeä ja syyllisyys eristävät ja estävät tehokkaasti myös asiaan puuttumisen: Apua on erittäin vaikea lähteä hakemaan, kun ajattelee olevansa erityisen epäonnistunut kristittynä, jotenkin inhottavalla tavalla saastunut ja vieläpä ainoa maailmassa. Kenelle sellaisesta uskaltaisi puhua? Siksi sielunhoitajallekin esitellään ensin kaikki muut mahdolliset lillukanvarret ja sivupolut ja siihen, mistä pitäisi puhua, viitataan vain epämääräisissä sivulauseissa ja riittävän yleisellä tasolla.

Itsensä tyydyttäminen internetpornon avulla johtaa yleensä itseään ruokkivaan noidankehään. Porno lupaa pikaista mielihyvää, helpotusta ja pakotietä arjesta ja/tai ahdistavien tunteiden ja asioiden käsittelystä. Pikainen mielihyvä hukkuu kuitenkin pian syyllisyyden, häpeän ja pettymyksen tunteiden alle. Näihin negatiivisiin tunteisiin taas haetaan pikaista

helpotusta ja pakotietä pornosta...

Mikä lääkkeeksi?

Mikäli tilastoihin on uskomista, 15% tämänkin artikkelin nuorista aikuisista mieslukijoista tuntee omakohtaisesti edellä kuvatun ongelmakentän. Itse uskon henkilökohtaisesti, että prosenttiosuus on todellisuudessa paljon suurempi, eikä koske vain nuoria miehiä. Yhä useammat seurakuntien vastuunkantajat, työntekijät ja tulevaisuuden toivot rapautuvat sisäisesti täydellisen yksityisyyden ja rajattoman vapauden suomien mahdollisuuksien syövyttäminä.

Mitä me kristityt ja herätysliikeväki voimme tehdä? Mitään yksinkertaista, helppoa tai varman lopputuloksen tuovaa vastausta ei taida olla. Itse ehdottaisin seuraavaa ohjelmaa: täytyy puhua, puhua ja puhua.

Täytyy puhua ja opettaa julkisesti. Seurakuntien paimenten, opettajien sekä lasten ja nuorten kasvatajien ja vanhempien täytyy uskaltautua puhumaan myös tästä vaikeasta asiasta. Raamatun sanan on saatava kaikua kirkkaasti Lakina ja Evankeliumina jotta syntisairaat ajettaisiin Suuren Parantajan luo. Puhumalla luodaan seurakuntiin puhumisen kulttuuria. Vaikenemalla tuetaan vallitsevaa vaikenemisen kulttuuria.

Täytyy puhua yhdessä ääneen. Itse olen kohdannut useita saman ongelman kanssa kipuilevia, joista monet ovat tunteneet toisensa "ulkokuoren" puolesta ja jokainen on siksi ajatellut olevansa ainoa lajissaan. Niin kauan kuin keskitytään luomaan kristillistä vaikutelmaa, ihmiset kulkevat toistensa ohitse ja joutuvat kukin sairastamaan omat haavansa, kipunsa ja epäonnistumisensa yksin. "Minä en ole sen huonompi kuin muutkaan" ei ole pelastavaa evankeliumia, mutta kuitenkin tärkeä tieto ja ehkä tie ulos sille, jonka saatana on onnistunut eristämään pelkoihinsa ja salaiseen syyllisyyteen.

Täytyy puhua sielunhoitajalle. Daavid kirjoittaa: "*Niin kauan kuin minä vaikenin synnistäni, ruumiini riutui ja kuihtui. Päivät päästään minä huusin tuskassani.*" (Ps 32:3) Jokainen helmasyntiensä kanssa joskus kamppailut kristitty tietää, mitä Daavid tarkoittaa. Synnistä vaikeneminen sitoo syntiin. Yhteisen synninpäästön kuullessaan tällainen ihminen ajattelee: "*Kyllähän muut toki saivat mitättömät syntinsä anteeksi, mutta jos tuo pappi tietäisi **minun syntini**, hän ei ehkä julistaisikaan niin suloisesti.*"

Tästä syystä (ainakin) sen, joka tuntee kuuluvansa tuohon 15%:n joukkoon, kannattaa lausua ongelmansa ääneen luotettavalle sielunhoitajalle yksityisessä ripissä. Kristuksen korvina hän kuulee tunnustuksen kaikkine kauheuksineen ja Kristuksen suuna hän julistaa Kristuksen ristinkuoleman ja ylösnousemuksen tähden syntien anteeksiantamuksen juuri näiden ääneen lausuttujen kauheuksien ylitse. "*Minä tunnustin sinulle syntini, en salannut pahoja tekojani. Minä sanoin: "Tunnustan syntini Herralle." Sinä annoit anteeksi pahat tekoni, otit pois syntieni taakan.*" (Ps 32:5)

Janne Koskela

Pastori

Timoteuksen jumalanpalvelusyhdistys, Oulu